David Deosdad, l'homenot del rugbi.

Opinió | 25-09-2012 | 00:19

En Josep Pla parlava dels homenots insignes del nostre país, uns personatges que havien destacat en molts camps, i que una vegada arribats a la maduresa, se'ls reconeixia per ser singulars en molts aspectes, i alhora creatius i molts d'ells agosarats per trencar motlles i arrenglerar-se amb les causes més perdudes...malgrat tot.

Com a bon lector de l'empordanès insigne (i diguessin d'ell el que volguessin dir, i el critiquessin fins a la sacietat per aspectes que poc tenien a veure amb la literatura catalana), he pensat que podria fer un recull d'articles dedicats a als altres homenots. Aquests que sense arribar a ser rellevants en la ciència, en la poesia o en les belles arts, destaquen per haver-se dedicat al poble i als seus interessos en cos i ànima, i sovint, com fan els homenots de primera línia, desinteressadament i per amor al país.

I em ve al cap un personatge que he tingut el plaer de conèixer i tractar per diversos afers, esportius i socials, i també periodístics, que tot i haver fet la gran majoria de la seva trajectòria vital a Sant Boi de Llobregat, sembla que en el seu poble d'adopció, per molts, encara és un perfecte deconegut, malgrat haver lliurat totes les seves forces a un esport tan poc reconegut i tan nacional català com és el rugbi, a la terra on el rugbi és l'esport preferent.

Parlo d'en David Deosdad i Lòpez, esportista de rugbi des de les categories inferiors i avui director de l'Escola de la U.E. Santboiana, que va començar com a jugador de Rugbi al F.C.Barcelona, categoria Juvenil. Va guanyar dos campionats estatals, dues copes Catalunya i la Copa Ibèrica davant l'equip de la Universitat de Lisboa. Va disputar el seu primer partit a la Divisió d´Honor davant el Cau Madrid. A la temporada 86-87 va jugar amb la Divisió d'Honor de Rugbi amb el F.C. Barcelona categoria Sènior. A les temporades que van del 87 al 91 va participar a la Divisió d´Honor rugbi amb el Barcelona Unió Club ?BUC?, i les temporades compreses entre el 91 i el 2000 va disputar la Divisió d´Honor rugbi amb la Unió Esportiva Santboiana. Entre altres fites Deosdad va assolir dos campionats estatals anys 95 i 96, diversos sots-campionats, l' European rugby Gènova amb la UES.

Jugador internacional amb la selecció espanyola: any 91 Portugal Espanya. Seleccionat any 92 França Espanya, Espanya Itàlia, Espanya Romania, Espanya Argentina.

Selecció XV President: any. 91 davant l'Emerging Wallabies, i els anys 96 i 97 davant el Cote Basque.
No menys participacions va tenir amb la selecció catalana dels anys 87 fins al 2000 en tota mena de competicions. Selecció de les dues Catalunyes, davant Italia; Catalunya Espanya (75 aniversari de la Federació Catalana); Toshiba XV Japó, Tunísia, Selecció del sud-oest del Japó, Itàlia.

A l'Ibèria Classics hi va participar les temporades del 2000 al 2003, en el que és una selecció de jugadors internacionals d?Espanya i Portugal, majors de 35, per competir en el World Rugbi Classics de les Illes Bermudes davant els All Blacks, Canadà, EEUU, Argentina, Selecció de les Bahames, d'on va ser finalistes de la copa d´argent els anys 2000,2001 i campions de la copa d´argent el 2002.
Com a tècnic dels anys 2000 al 2004 al Químic Rugbi Club, equip de nova creació i que amb molta il·lusió va aconseguir pujar a 1ª Catalana, mentre també es formava un segon equip i un equip de veterans. Preparació d?equip juvenil, infantil i escola. En David Deosdad, avui i tal com dic més amunt, és director de l'Escola de la Unió Esportiva Santboiana.

Aquest homenot, però, com tots, també ha hagut de patir danys col·laterals socials, ben lluny del camp de rugbi i sense fer cap melé, ja que des del 1995 és el gerent d'una empresa familiar de rehabilitacions immobiliàries. En aquest altre camp, Deosdad les ha pasades de tots colors quan, com moltes dels sector i per culpa de la bombolla immobiliària (que ell com molts altres van patir sense fomentar-la) la seva font de manutenció va fer aigües, i va haver de deixar unes quantes persones al carrer. I se les va veure molt negres quan, entre altres coses, per la incomprensió d'algunes d'aquestes persones que en veure's sense feina, van intentar treure més del que els pertocava per via legal, va ser objecte i blanc d'amenaces de tota mena, personals i a la família, que el van deixar molt preocupat. L'altra incomprensió va ser la dels que fins aleshores es deien els seus amics de l'Agrupació Local de CDC de Sant Boi, que una bona part el van deixar de banda, encara que no pas tots, i el van voler condemnar a l'ostracisme social i polític a la seva localitat, on aspirava a representar municipalment molts dels seus convilatans.

Ni pels homenots la vida són tot flors i violes, i potser per a ells encara menys. Però la misèria humana ens porta per tots els camins, sovint sense que els triem. A la vida i a la societat, però, no es poden permetre arbitrarietats en cap sector, ni a l'esportiu, ni al cultural, ni al polític ni al professional. Arbitrarietats que depassen el límit personal, i arriben a fill, dona i pares. Per això cal contemplar els deures, naturalment, però també els drets de tots, però precisament, de tots, no només d'uns que criden més que altres. Perquè per fer més soroll, no es té més raó.
Encara sort que aquest homenot d'avui juga al rugbi, que és un esport net i amateur, on s'han d'aguantar molts embats. La diferència és que al rugbi, quan s'acaba el partit l'esportivitat i el fair play tornen a la vida dels jugadors, cosa que, dissortadament, a molts segments de la vida quotidiana no pasa.